

# Հովելի գիրքը և Լաոդիկեան Յոթներորդ օրվա աղվենտիստական եկեղեցին - Թիվ քսանչորս

Jeff Pippenger

2026-01-06

## Թիվ քսանչորս

Մենք մեր վերջին հոդվածը ավարտեցինք՝ անդրադառնալով մարգարեական վկայության երեք զուգահեռ գծերին, որոնք ներկայացված են Հին Կտակարանի առաջին գրքի՝ Ծննդոցի տասնմեկերորդից մինչև քսաներկրորդ գլուխներով, Նոր Կտակարանի առաջին գրքով՝ Մատթեոսով, և Հայտնությամբ՝ Նոր Կտակարանի և ամբողջ Աստվածաշնչի վերջին գրքով։ Ծննդոցի գիծը նույնականացնում է ուխտը Աբրամի հետ, Մատթեոսի գիծը նույնականացնում է ուխտը քրիստոնեական եկեղեցու հետ՝ Պետրոսին ներկայացնելով որպես ժամանակակից հոգևոր Իսրայելի սկզբի և ավարտի խորհրդանիշ։ Երկու գծերի միջին համարները նույնականացնում են Աստծո կնիքը։ Աբրամի դեպքում դա «թլփատությունն» էր, իսկ Պետրոսի դեպքում՝ նրա անվան փոփոխությունը։ Հայտնության գծի կենտրոնական համարը տասնյոթերորդ գլուխն է, տասներկուերորդ համարը։

Եվ այն տասը եղջյուրները, որ տեսար, տասը թագավորներ են, որոնք դեռ թագավորություն չեն ստացել, բայց գազանի հետ մեկ ժամվա համար իշխանություն են ստանում որպես թագավորներ։ Հայտնություն 17:12:

Ծննդոցը և Մատթեոսը նույնացնում են Աստվածության և մարդկության ամուսնությունը, իսկ Հայտնությունը նույնացնում է գազանի և վիշապի ամուսնությունը կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ։ Այս երեք գծերն էլ մատնանշում են կիրակնօրյա օրենքը, որտեղ մի խումբը դրսևորում է գազանի նշանը, իսկ մյուսը՝ Աստծո կնիքը։ Տասներկուերորդ համարում գազանի և վիշապի կեղծօրինակը Ծննդոց տասնմեկում Նեբրովդի աշտարակի մասին օմեգա հիշատակումն է։ Այնտեղ կեղծ ուխտի կրոնը հանդիպեց իր դատաստանին, և Հայտնություն տասնյոթում պոռնիկը՝ որ Մեծ Բաբելոնն է, դատվում է։ Նեբրովդը ալֆան է Վատիկանի օմեգայի նկատմամբ, և այս պատճառով պապականությունը Մեծ Բաբելոնն է՝ Նեբրովդի Բաբելի՝ ալֆայի, օմեգան։

Այս երեք միջին համարներում ուշադրության արժանի է այն, որ գծի յուրաքանչյուր միջին կետում պարունակվող վկայությունը իրականում երեք համար է։

Սա է իմ ուխտը, որ պիտի պահեք իմ և ձեր, և քեզնից հետո քո սերնդի միջև. ձեզանից ամեն արու պիտի թլփատվի։ Եվ դուք պիտի թլփատեք ձեր թլփի մարմինը, և դա պիտի լինի իմ և ձեր միջև եղած ուխտի նշանը։ Եվ ձեր մեջ ութերորդ օրական եղող ամեն արու պիտի թլփատվի ձեր սերունդների ընթացքում՝ թե՛ տանը ծնվածը, թե՛ արծաթով գնվածը որևէ օտարից, որը քո սերնդից չէ։ Ծննդոց 17:10–12.

Եվ Յիսուս պատասխանեց ու ասաց նրան. «Երանելի՛ ես դու, Սիմո՛ն Բար-Յովնան, որովհետև մարմինն ու արիւնը քեզ չյայտնեցին այդ, այլ Իմ Հայրը, որ երկնքում է: Եվ Ես էլ քեզ ասում եմ, թէ դու Պետրոս ես, և այս վեմի վրայ պիտի շինեմ Իմ եկեղեցին, և դժոխքի դռները նրան չեն յաղթահարելու: Եվ քեզ պիտի տամ երկնքի արքայութեան բանալիները, և ինչ որ երկրի վրայ կապես, երկնքում կապուած պիտի լինի, և ինչ որ երկրի վրայ արձակես, երկնքում արձակուած պիտի լինի»: Մատթէոս 16:17–19.

Եվ այն գազանը, որ էր և չէ, ինքն է ութերորդը, և յոթից է, և գնում է դեպի կորուստ: Եվ այն տասը եղջուրները, որ տեսար, տասը թագավորներ են, որոնք դեռ թագավորություն չեն ստացել, բայց իբրև թագավորներ մեկ ժամ իշխանություն են ստանում գազանի հետ: Սրանք մեկ միտք ունեն և իրենց գորությունն ու իշխանությունը տալիս են գազանին: Հայտնություն 17:11–13.

Նեբրովթի աղյուսներով ու շաղախով ներկայացված կեղծ ուխտի պատմությունը, և նրա՝ աշտարակով ու քաղաքով ներկայացված եկեղեցի-պետություն կեղծ համակարգը, նախապատկերում է գազանի պատկերի կեղծ համակարգը, որը ներկայացված է Նեբրովթի պատմության օմեգայում: Երեք գիծ՝ երեք համարների երեք կենտրոնական կետերով, որոնք բոլորն էլ վկայում են կյանքի ուխտի և մահվան ուխտի մասին: Հարյուր քառասունչորս հազարը ճշմարիտ ութերորդն են, որ յոթից են, իսկ պապականությունը պարզապես կեղծն է: Նեբրովթի դասակարգը իրենց ամուսնության մեջ ունի մտքի միություն՝ որպես կեղծ նմանակում հարյուր քառասունչորս հազարին, որոնք միավորված են Քրիստոսի մտքով: Կեղծ գազանը, որ «էր, և չէ», կեղծ նմանակումն է Քրիստոսի, որ էր, և է, և դեռ պիտի գա: Ութերորդ համարում ամբողջությամբ արտահայտվում է պապականությամբ ներկայացված կեղծիքի լիակատար դրսևորումը:

Գազանը, որ տեսար, էր, և այլևս չկա, և պիտի ելնի անհուն անդունդից ու գնա կորստյան. և երկրի վրա բնակվողները պիտի զարմանան, որոնց անունները աշխարհի հիմնադրումից ի վեր գրված չեն եղել կյանքի գրքում, երբ տեսնեն այն գազանին, որ էր, և այլևս չկա, սակայն կա: Հայտնություն 17:8:

Հիսուսն է Նա, ով էր, և կա, և դեռ գալու է, իսկ պապականությունը, այն ութերորդը, որ յոթից է, այն գազանն է, որ «էր, և չէ, և սակայն կա»: Այն «մեկ ժամը», որ վիշապի և գազանի ամուսնությունն է ներկայացնում, խորհրդանշում է պատմությունը Կիրակնօրյա օրենքից սկսած, երբ Պետրոսով և Աբրամով ներկայացված հարյուր հազարները, հենց այն ժամանակ, երբ պապականությունը վեր է բարձրանում, իբրև դրոշ բարձրանում են դեպի երկինք:

Մենք ձգտել ենք Հովելի գիրքը դիտարկել այն տեսանկյունից, որ Պետրոսը Պենտեկոստեի ժամանակ իր պենտեկոստեական պատգամը նույնացրեց որպես Հովելի մարգարեության կատարման երևում: Տասներկուական գլուխներից բաղկացած ուխտի երեք գծերում յուրաքանչյուր գծի միջին երեք համարները վերաբերում են նույնական պատմությանը, և այդ պատմության մեջ Պետրոսը ներկայացված է որպես Հիսուսի հետ լինելով Կեսարիա Փիլիպպեում, այսինքն՝ Պանիումում, այն վայրում, որի

փորձառության շեմին այժմ աշխարհն է կանգնած: Պանիումում Պետրոսը նաև Երուսաղեմում է՝ Պենտեկոստեի հեղման ժամանակ: Տասներկու գլուխներից կազմված երեք զօերը համընկնում են Պանիումում և Պենտեկոստեում, երբ Աստծո կնիքը դրոշմվում է Քրիստոսի հարսի վրա, իսկ գազանի նշանը դրոշմվում է Սատանայի հարսի վրա: Հովելի գիրքը մատնանշում է արթնացման կանչը տասը կույսերի առակում, երբ Լատդիկիայի Յոթերորդ օրվա աղվենտիստական եկեղեցին արթնանում է այն փաստին, որ իրենք կորած են:

Հովելի գիրքը դրված է չորս սերունդների համատեքստում:

Պելթուելի որդի Յովելին հասած Տիրոջ խօսքը:

Լսե՛ք այս, ո՛վ ձերեր, և ականջ դրե՛ք, երկրի բոլոր բնակիչնե՛ր:

Մի՞թե այս եղել է ձեր օրերում, կամ նույնիսկ ձեր հայրերի օրերում: Պատմեցե՛ք այդ մասին ձեր որդիներին, և ձեր որդիները թող պատմեն իրենց որդիներին, և նրանց որդիները՝ մի ուրիշ սերնդի: Այն, ինչ որ մորեխակերը թողել է, կերել է մորեխը. և այն, ինչ որ մորեխը թողել է, կերել է որդը. և այն, ինչ որ որդը թողել է, կերել է թրթուրը: Հովել 1:1–4.

«Ծեր մարդիկը» Լատդիկեան Յոթներորդ օրվա աղվենտիստ եկեղեցու առաջնորդներն են՝ հարյուր քառասունչորս հազարի կնիքման ժամանակ, իսկ կնիքումը կատարվում է Սուրբ Հոգու հեղման ընթացքում: «Ծեր մարդիկը» Եզեկիելի կողմից ներկայացվում են որպես «ծերունիներ»:

Եվ նա ասաց ինձ. «Մարդո՛ւ որդի, տեսա՞ր, թե ինչ են անում Իսրայելի տան ձերերը խավարում՝ ամեն մարդ իր պատկերների սենյակներում. որովհետև ասում են. «Տերը մեզ չի տեսնում. Տերը լքել է երկիրը»»: Եզեկիել 8:12.

Ներշնչանքը հստակ ցույց է տալիս, որ Եզեկիելի իններորդ գլխի կնքումը նույն կնքումն է, ինչ Հայտնության յոթերորդ գլխում: Նույնպես հստակ է, որ ութերորդ գլխի չորս սաստկացող պղծությունների «ծերերը» ներկայացված են 25 թվով: Քսանհիկնգ «ծերեր», որոնք պետք է լինեին Աստծո հոտի պահապանները, այն մարդիկ են, որ երկրպագում են արեգակին: Նրանք են առաջինը, որ դատաստանի են ենթարկվում: Այն սրբաբանի համատեքստում, որից նրանք երես են դարձնում, նրանք ներկայացնում են տասներկու քահանաների երկու հերթ և քահանայապետին: Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ նրանք խոնարհվում են արեգակի առաջ և ընդունում գազանի նշանը՝ իրենց համաձայնությունը հայտնելով վիշապի, գազանի և սուտ մարգարեի հետ: Այդ 25-ը նախապատկերված էին Կորիսի, Դաթանի և Աբիրամի ապստամբության 250-ով, որոնք ներկայացնում են եռակի միությունը, որին միանում են խունկ մատուցող այդ 250 մարդիկ: Ուխտադրության երեք գլխավոր առաջնորդները մեռան, երբ երկիրը բացեց իր բերանը և կուլ տվեց նրանց:

Եվ Մովսեսն ասաց. «Սրանով պիտի իմանաք, որ Տերն է ինձ ուղարկել՝ կատարելու այս բոլոր գործերը, և որ ես դրանք իմ մտքով չեմ արել: Եթե այս մարդիկ մեռնեն բոլոր մարդկանց սովորական մահով, կամ եթե նրանց վրա գա այն այցելությունը,

որ գալիս է բոլոր մարդկանց վրա, ապա Տերը ինձ չի ուղարկել: Բայց եթե Տերը մի նոր բան գործի, և երկիրը բացի իր բերանը ու կուլ տա նրանց՝ իրենց բոլոր ունեցածով հանդերձ, և նրանք ողջ իջնեն գերեզմանը, ապա պիտի հասկանաք, որ այս մարդիկ անարգել են Տիրոջը»:

Եվ եղավ, երբ նա վերջացրեց այս բոլոր խոսքերը խոսել, որ նրանց տակ եղած երկիրը ճեղքվեց: Եվ երկիրը բացեց իր բերանը և կուլ տվեց նրանց, և նրանց տները, և բոլոր այն մարդկանց, որոնք պատկանում էին Կորիսին, և նրանց ամբողջ ունեցվածքը: Նրանք և այն ամենը, ինչ պատկանում էր նրանց, ողջ-ողջ իջան փոսը, և երկիրը փակվեց նրանց վրա. և նրանք կորչեցին ժողովքի միջից:

Եվ ամբողջ Իսրայելը, որ նրանց շուրջն էր, փախավ նրանց աղաղակի ձայնից, որովհետև ասում էին. «Թող չլինի, որ երկիրն էլ մեզ կուլ տա»: Եվ Տիրոջից կրակ ելավ ու սպառեց խունկ մատուցող այն երկուհարյուր հիսուն մարդկանց: Թվեր 16:28-35.

1888 թվականի ապստամբությունը նախապատկերված էր Կորիսեի, Դաթանի, Աբիրամի և խունկ մատուցած 250 մարդկանց ապստամբությամբ: Այդ 250 մարդիկ դաշինք էին կազմել մի եռակի համադաշնության հետ, որը հասնում է կիրակնօրյա օրենքին, երբ Միացյալ Նահանգները՝ երկրի գազանը, բացում է իր բերանը և խոսում վիշապի պես: Այդ պահին վերջին անձրևը թափվում է առանց չափի, ճիշտ ինչպես խունկ մատուցած 250 մարդիկ ոչնչացվեցին երկնքից իջած կրակով: Այդ 250 մարդիկ ներկայացնում են կեղծ կրոնական մի համակարգ, որը ոչնչացվում է վերջին անձրևի թափման ընթացքում՝ կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ: Երկրի՝ Կորիսեի և նրա համախոհների վրա բացվելը Հայտնություն տասնմեկի երկրաշարժն է, որը նույնացնում է Միացյալ Նահանգների՝ իր բերանը բացելը և վիշապի պես խոսելը: Երբ կրակը երկնքից իջավ այդ 250-ի վրա, դա նախապատկերեց Եդիայի կրակը Կարմեղոս լեռան վրա, երբ այդ սուտ մարգարեները սպանվեցին: Եդիայի կրակը Կարմեղոս լեռան վրա համընկնում է կիրակնօրյա օրենքի հետ, ուստի 250 մարդկանց վրա եկած կրակը վերջին անձրևի՝ կիրակնօրյա օրենքի կրակն է:

Թվոց գրքում Կորիսի ապստամբությանը վերաբերող հատվածը մարգարեապես համընկնում է Հեսուի և Քաղեբի կողմից ներկայացված Ավետյաց երկրի պատգամի դեմ ապստամբության հետ: Այդ ապստամբությունը ներկայացնում է աստվածաշնչյան «գրգռության օրը»: Կորիսի ապստամբության հատվածում ասվում է. «կհասկանաք, որ այս մարդիկ բորբոքեցին Տիրոջը»:

Խորամիտներն են հասկանում, և խորամիտները պետք է հասկանան, որ Կորիսի ապստամբության պատմությունը պետք է դրվի Ավետյաց երկրի մասին Հեսուի պատգամի դեմ ապստամբության վրա: Այդ ապստամբությունը տեղի ունեցավ Կադեսում, և թե՛ Կադեսը, թե՛ Կորիսի ապստամբությունը Յոթերորդ օրվա աղվենտիզմի ապստամբությունն են կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ: Կորիսը և խունկ մատուցող այն 250 մարդիկ նախապատկերում էին Եզեկիել 8-ում արևին երկրպագող 25 մարդկանց: Եզեկիել 8-ի հին մարդիկ ներկայացնում են չորս աստիճանաբար սաստկացող պղծություններից չորրորդը, որոնք կատարվում են Երուսաղեմում՝ Աստծո եկեղեցու

խորհրդանիշում:

Առաջին պղծությունը խանդի պատկերն է, երկրորդը՝ ծածուկ սենյակները, երրորդը՝ Թամուզի համար ողբալը, ապա քսանհինգ տղամարդիկ խոնարհվում են արևին: Այնուհետև իններորդ գլուխը նույնացնում է նրանց, ովքեր հառաչում և ողբում են ութերորդ գլխում ներկայացված պղծությունների համար: Նրանք, ովքեր հառաչում և ողբում են, կնքվում են արևելքից ելնող հրեշտակի կողմից: Հրեշտակը պատգամաբեր է և ներկայացնում է պատգամ:

Արևելքից եկող կնիքման պատգամը արևելյան քամու պատգամն է, որը Իսլամի պատգամն է: Երբ հարյուր քառասունչորս հազարը կնքվում են, կործանող հրեշտակները սկսում են իրենց գործը հենց այնտեղ, որտեղ մարգարեության արտաքին գիծը սովորեցնում է, որ «ազգային ուրացությանը հետևում է ազգային կործանումը»: Մինչ դատաստանը գործադրվում է Կորխով ներկայացվածների վրա, ապստամբները դուրս են տարվում Երուսաղեմից: Չարերը հեռացվում են Երուսաղեմից, որովհետև Երուսաղեմից փախչողները արդարները չեն:

Եվ Հոգին բարձրացրեց ինձ և տարավ դեպի Տիրոջ տան արևելյան դուռը, որ նայում էր դեպի արևելք. և ահա դռան մուտքի մոտ՝ քսանհինգ մարդ. որոնց մեջ տեսա Ագուրի որդի Հաազանիային և Բանայայի որդի Փաղատիային՝ ժողովրդի իշխաններին:

Ապա նա ինձ ասաց. «Մարդո՛ւ որդի, սրանք այն մարդիկ են, որ չարիք են նյութում և ամբարիշտ խորհուրդ են տալիս այս քաղաքում. որոնք ասում են. “Ժամանակը մոտ չէ. եկե՛ք տներ շինենք. այս քաղաքը կաթսան է, և մենք՝ միսը”»:

Ուստի մարգարեացիք նրանց դեմ, մարգարեացիք, ո՛վ մարդի որդի: Եվ Տիրոջ Հոգին իջավ ինձ վրա ու ինձ ասաց. «Խոսի՛ր. այսպես է ասում Տերը»:

Այսպես էք ասել, ո՛վ Իսրայելի տուն, որովհետև ես գիտեմ այն բաները, որ ձեր մտքում են ծագում, դրանցից ամեն մեկը: Դուք այս քաղաքում բազմացրել էք ձեր սպանվածներին և նրա փողոցները լցրել սպանվածներով: Ուստի այսպես է ասում Տեր Աստվածը. Ձեր սպանվածները, որոնց դուք դրել էք նրա մեջտեղում, նրանք են միսը, և այս քաղաքը կաթսան է. բայց ես ձեզ պիտի դուրս բերեմ նրա միջից: Դուք վախեցել էք սրից, և ես սուր պիտի բերեմ ձեզ վրա, ասում է Տեր Աստվածը: Եվ ես ձեզ պիտի հանեմ նրա միջից, ձեզ պիտի մատնեմ օտարների ձեռքը և դատաստաններ պիտի գործադրեմ ձեր մեջ: Դուք սրով պիտի ընկնեք. ես ձեզ պիտի դատեմ Իսրայելի սահմանում, և պիտի գիտենաք, որ ես եմ Տերը: Այս քաղաքը ձեր կաթսան չի լինելու, և դուք էլ նրա մեջտեղում միսը չեք լինելու, այլ ես ձեզ պիտի դատեմ Իսրայելի սահմանում: Եվ պիտի գիտենաք, որ ես եմ Տերը, որովհետև դուք իմ կանոններով չեք ընթացել, իմ դատաստանները չեք գործադրել, այլ վարվել էք ձեզ շրջապատող հեթանոսների սովորությունների համաձայն:

Եվ եղավ, երբ ես մարգարեանում էի, Բանայայի որդի Փեղատիան մեռավ: Այնժամ ես երեսնիվայր ընկա, բարձրաձայն աղաղակեցի և ասացի. «Ահ, Տե՛ր Աստված, մի՞ թե Իսրայելի մնացորդին լիովին պիտի վերջացնես»: Եզեկիել 11:1–13.

Երուսաղեմը մաքրվում է Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, երբ ցորենը բաժանվում է որոմներից: 25-ով ներկայացված մարդիկ, կամ Կորնի 250-ը, դուրս են տարվում՝ Երուսաղեմի «սահմանը», որպեսզի մեռնեն: 25-ը մեկ շաբաթ ծառայող քահանաների թիվն է, և երբ այն խորհրդանշվում է 250-ի՝ տասնապատիկ թվով, ներկայացնում է համաշխարհային եկեղեցին, քանի որ տասը համաշխարհային լինելու խորհրդանիշ է: Պայքարող եկեղեցին սահմանվում է որպես այն եկեղեցին, որը կազմված է ցորենից և որոմներից, իսկ հաղթական եկեղեցին ներկայացնում է այն եկեղեցին, որը միայն ցորեն է:

«Աստված կենդանի եկեղեցի չունի՝ Նա եկեղեցի ունի, բայց դա պատերազմող եկեղեցին է, ոչ թե հաղթական եկեղեցին: Մենք ցավում ենք, որ կան թերի անդամներ, որ ցորենի մեջ որոմներ կան: Հիսուսն ասաց. «Երկնքի արքայությունը նման է մի մարդու, որ իր արտում բարի սերմ ցանեց. բայց մինչև մարդիկ քնած էին, նրա թշնամին եկավ և ցորենի մեջ որոմ ցանեց ու հեռացավ: ... Այն ժամանակ տանտիրոջ ծառաները մոտեցան և նրան ասացին. Տե՛ր, մի՞ թե քո արտում բարի սերմ չցանեցիր. ապա որտեղի՞ց նրան որոմները: Նա նրանց ասաց. Թշնամի մարդն է դա արել: Ծառաներն ասացին նրան. Ուրեմն կամենո՞ւմ ես, որ գնանք և հավաքենք դրանք: Բայց նա ասաց. Ո՛չ, որպեսզի որոմները հավաքելիս նրանց հետ միասին ցորենն էլ արմատախիլ չանեք: Թող երկուսն էլ միասին աճեն մինչև հնձանը, և հնձի ժամանակ ես հնձվորներին կասեմ. նախ որոմները հավաքեցե՛ք և կապեցե՛ք խրձերի մեջ՝ այրելու համար, իսկ ցորենը ժողովեցե՛ք իմ շտեմարանը»:

«Ցորենի և որոմների առակում մենք տեսնում ենք պատճառը, թե ինչու որոմները չպետք է քաղվեին. որպեսզի որոմների հետ ցորենն էլ արմատախիլ չարվեր: Մարդկային կարծիքն ու դատողությունը ծանր սխալներ կգործեին: Բայց սխալ թույլ տալուց և թեկուզ մեկ հատ ցորենի ցողուն արմատախիլ անելուց առավել՝ Տերը ասում է. «Թող երկուսն էլ միասին աճեն մինչև հունձքը», և ապա հրեշտակները կհավաքեն որոմները, որոնք նշանակված կլինեն կործանման: Թեև մեր եկեղեցիներում, որոնք հավակնում են հավատալ առաջավոր ճշմարտությանը, կան այնպիսիք, որոնք թերի և մոլորյալ են՝ որպես որոմներ ցորենի մեջ, Աստված երկայնամիտ և համբերատար է: Նա հանդիմանում և զգուշացնում է մոլորյալներին, սակայն չի կործանում նրանց, ովքեր դանդաղ են սովորում այն դասը, որ Ինքը կամենում է սովորեցնել նրանց. Նա չի արմատախիլ անում որոմները ցորենի միջից: Որոմն ու ցորենը պետք է միասին աճեն մինչև հունձքը. երբ ցորենը հասնի իր լիակատար աճին և զարգացմանը, և իր հասունացած բնավորության պատճառով, այն լիովին կտարբերվի որոմներից:

«Քրիստոսի եկեղեցին երկրի վրա անկատար կլինի, սակայն Աստված Իր եկեղեցին չի կործանում նրա անկատարության պատճառով: Եղել են և կլինեն այնպիսիք, որ լի են նախանձախնդրությամբ՝ ոչ ըստ գիտության, որոնք կկամենան մաքրել եկեղեցին և ցորենի միջից արմատախիլ անել որոմը: Բայց Քրիստոս հատուկ լույս է տվել այն մասին, թե ինչպես պետք է վարվել մոլորվողների և եկեղեցում գտնվող չդարձյալների հետ: Եկեղեցու անդամների կողմից չպետք է լինեն ջղաձիգ, նախանձախնդիր, հապճեպ քայլեր՝ հեռացնելու նրանց, ում նրանք գուցե թերի համարեն բնավորությամբ: Ցորենի մեջ որոմ կհայտնվի, բայց որոմը քաղհանելն

ավելի մեծ վնաս կպատճառի, եթե դա չարվի Աստծո սահմանած կերպով, քան նրան հանգիստ թողնելը: Մինչ Տերը եկեղեցի է բերում ճշմարտապես դարձի եկածներին, սատանան միևնույն ժամանակ նրա հաղորդակցության մեջ է բերում չդարձյալ մարդկանց: Մինչ Քրիստոսը բարի սերմն է սերմանում, սատանան որոմն է սերմանում: Երկու հակադիր ազդեցություններ անընդհատ գործադրվում են եկեղեցու անդամների վրա: Մի ազդեցությունն աշխատում է եկեղեցու մաքրման համար, իսկ մյուսը՝ Աստծո ժողովրդի ապականման համար»: Վկայություններ սպասավորներին, 45, 46:

Ամբարիշտները դուրս են տարվում Երուսաղեմից, որպեսզի կործանվեն: Նրանք հեռացվում են հնձքի ժամանակ, որը նաև այն ժամանակն է, երբ ցորենը հասունացել է, որովհետև հենց այդ ժամանակ է, որ ցորենը հավաքվում է որպես երկու Պենտեկոստեական թափահարվող հացերի առաջին պտղի թափահարվող ընծան: Յորենի առաջին պտղի հնձումը աստվածաշնչյան մարգարեության առանձնահատուկ թեմա է: Յորենի և որոմների բաժանումը վերաբերում է հենց այս թեմային, և Քրիստոսի առակներից շատերը մատնանշում են այս խիստ կարևոր մարգարեական ուղենիշը:

«Կրկին, այս առակները սովորեցնում են, որ դատաստանից հետո այլևս փորձության ժամանակ չի լինելու: Երբ ավետարանի գործը ավարտվի, անմիջապես կհաջորդի բաժանումը բարու և չարի միջև, և յուրաքանչյուր դասի ճակատագիրը հավիտյանս կհաստատվի»: Christ's Object Lessons, 123.

Յորենի ընծան հարյուր քառասունչորս հազարներն են, և երրորդ հրեշտակը ցորենը բաժանում է որոմներից:

«Ապա ես տեսա երրորդ հրեշտակին: Ինձ ուղեկցող հրեշտակն ասաց. «Երկյուղալի է նրա խոսքը, ահավոր է նրա առաքելությունը: Նա այն հրեշտակն է, որ պետք է ցորենը բաժանի որոմներից և ցորենը կնքի կամ կապի երկնային շտեմարանի համար»: Այս բաները պետք է գրավեն ամբողջ միտքը, ամբողջ ուշադրությունը: Դարձյալ ինձ ցույց տրվեց այն անհրաժեշտությունը, որ նրանք, ովքեր հավատում են, թե մենք ստանում ենք ողորմության վերջին լուրը, պետք է առանձնացած լինեն նրանցից, ովքեր օրեցօր ընդունում կամ ներծծում են նոր մոլորություն: Ես տեսա, որ ոչ երիտասարդները և ոչ էլ ծերերը չպետք է հաճախեն նրանց ժողովներին, ովքեր գտնվում են մոլորության և խավարի մեջ: Հրեշտակն ասաց. «Թող միտքը դադարի բնակվել անօգուտ բաների վրա»»: Manuscript Releases, հատոր 5, 425:

Երրորդ հրեշտակը կնքում է ցորենը և նաև բաժանում է ցորենը որոմներից: Երրորդ հրեշտակը ներկայացնում է Կիրակնօրյա օրենքը, որի ժամանակ 25 մարդիկ, որոնք ներկայացնում են Լաոդիկեական Յոթերորդ-օրյա Ադվենտիստ եկեղեցու առաջնորդությունը, դուրս են տարվում Երուսաղեմից և դատվում: Այդ պահին ռազմատենչ եկեղեցին կերպարանափոխվում է հաղթական եկեղեցու:

«Գործը շուտով պիտի ավարտվի: Պայքարող եկեղեցու այն անդամները, որոնք հավատարիմ են գտնվել, պիտի դառնան հաղթական եկեղեցին: Մեր անցյալ պատմությունը վերանայելով, մեր ներկայիս դրությանը հասնելու առաջընթացի ամեն մի քայլն անցնելով՝ ես կարող եմ ասել. «Փառք Աստծուն»: Երբ տեսնում եմ, թե

ինչ է Աստված գործել, զարմանքով և Քրիստոսի հանդեպ՝ որպես Առաջնորդի, վստահությամբ եմ լցվում: Մենք ապագայի համար վախենալու ոչինչ չունենք, եթե միայն չմոռանանք, թե ինչպես է Տերը առաջնորդել մեզ, և Նրա ուսուցումը մեր անցյալ պատմության մեջ»: General Conference Bulletin, January 29, 1893.

Որոմները ցորենից բաժանելու մարգարեական թեման Աստվածաշնչյան մարգարեության գլխավոր թեմաներից է: Քրիստոսի կողմից տաճարի մաքրումը այս գործի մի պատկերավոր օրինակն է, իսկ դրա գագաթնակետը տեղի է ունենում կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, որովհետև մենք տեսնում ենք, որ նրանք, ովքեր պիտի դատապարտվեին, տարվեցին Երուսաղեմի սահմանը՝ մահանալու:

«Երբ Հիսուսը սկսեց իր հրապարակային ծառայությունը, Նա մաքրեց Տաճարը նրա սրբապիղծ պղծումից: Նրա ծառայության վերջին գործերից մեկը Տաճարի երկրորդ մաքրումն էր: Այսպես էլ աշխարհի նախագգուշացման վերջին գործում երկու առանձնահատուկ կոչեր են ուղղվում եկեղեցիներին: Երկրորդ հրեշտակի պատգամն է. «Ընկավ Բաբելոնը, ընկավ այն մեծ քաղաքը, որովհետև նա բոլոր ազգերին խմեցրեց իր պոռնկության բարկության գինուց» (Հայտնություն 14:8): Եվ երրորդ հրեշտակի պատգամի հզոր աղաղակում երկնքից մի ձայն է լսվում, որ ասում է. «Դո՛ւրս եկեք նրանից, Իմ ժողովուրդ, որպեսզի նրա մեղքերի մասնակից չլինեք, և որպեսզի նրա պատուհասներից չընդունեք: Որովհետև նրա մեղքերը հասել են մինչև երկինք, և Աստված հիշեց նրա անօրենությունները» (Հայտնություն 18:4, 5): Ընտիր պատգամներ, գիրք 2, 118:

Ցորենի և որոմների եկեղեցին գոյություն ունի մինչև Կիրակնօրյա օրենքի ճգնաժամը, երբ որոմները հեռացվում են ոչ թե մարդկային գործությամբ, այլ երրորդ հրեշտակի միջոցով, որը ներկայացնում է Կիրակնօրյա օրենքը, սակայն նաև վերջին անձրևի պատգամը, որն այն ժամանակ ուռչելով վերածվում է բարձրաձայն աղաղակի: Որոմները, ինչպես և ցորենը, մարգարեական վկայության մի տարր են: Աստծո նախախնամությունը հասնում է մինչև Կիրակնօրյա օրենքը, և երրորդ հրեշտակը երկրորդ անգամ սրբում է տաճարը: Նա այն սրբեց 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին, իսկ տաճարի երկրորդ սրբագործումը Կիրակնօրյա օրենքն է:

Պատմության այն արտաքին տարրերը, որոնք հանգեցնում են կիրակնօրյա օրենքին, հաղթական եկեղեցու վկայության կարևոր տարրերից են, ինչպես նաև որոմները, ցորենը և այդ երկու դասերի կապվելը: Հայտնության գրքի եզրափակիչ լուրերը երեք հրեշտակների լուրերն են, և դրանք բաժանում ու կապում են այդ երկու դասերը, սակայն կարևոր է նկատել, որ Քույր Ուայթը նշում է, թե այդ «եզրափակիչ լուրերը» «հասունացնում են հունձքը»: Այն եզրափակիչ լուրը, որ հասունացնում է հունձքը, վերջին անձրևն է, և դա այն կրակն է, որ կապում է այդ 250 մարդկանց «որպես խրճեր՝ կործանման կրակների համար»:

«Հովհաննեսին բացվեցին եկեղեցու փորձառության մեջ խոր և հուզիչ հետաքրքրություն ներկայացնող տեսարաններ: Նա տեսավ Աստծու ժողովրդի դիրքը, վտանգները, պայքարները և վերջնական ազատագրությունը: Նա արձանագրում է այն վերջին պատգամները, որոնք պետք է հասունացնեն երկրի

հունձքը՝ կա՛մ որպես խրճեր երկնային շտեմարանի համար, կա՛մ որպես խրճակապեր կործանման կրակների համար: Նրան հայտնվեցին վիթխարի կարևորության թեմաներ, հատկապես վերջին եկեղեցու համար, որպեսզի նրանք, ովքեր պետք է մոլորությունից դառնան դեպի ճշմարտություն, ուսուցանվեն իրենց առջև եղող վտանգների և պայքարների վերաբերյալ: Ոչ ոք կարիք չունի խավարի մեջ լինելու այն բանի վերաբերյալ, թե ինչ է գալու երկրի վրա»: The Great Controversy, 341.

Տաճարի Նրա մաքրագործումը նաև պատկերված է այն «Կեղտը մաքրող Խոզանակի մարդու» գործով, որին Հովհաննես Մկրտիչը ներկայացրեց որպես Իր ծառայությանը հաջորդողին: Նա է այն անձը, որ Միլլերի երագում դուրս է ավելում աղբը:

«Տերը պատրաստվում է բացահայտել արդարի և ամբարշտի միջև եղած տարբերությունը. քանզի Նրա «բահը Նրա ձեռքում է, և Նա լիովին կմաքրի Իր կալը և Իր ցորենը կհավաքի Իր շտեմարան, բայց մղեղը կայրվի անշեջ կրակով»»: Review and Herald, November 8, 1892.

Եղիայի մարգարեն հիշատակվում է Քույր Ուայթի կողմից, երբ նա նշում էր, որ 1849 թվականին Տերը երկրորդ անգամ մեկնել էր Իր ձեռքը՝ հավաքելու Իր ժողովրդի մնացորդին, և թե՛ Եսայիան, թե՛ Քույր Ուայթը մատնանշում են հարյուր քառասունչորս հազարի վերջնական հավաքումը: Հավաքման ընթացքը ներառում է ցրումը և հավաքումը, որոնք ներկայացված են որպես առաջին հիասթափություն, որը տանում է դեպի հավաքումը հապաղման ժամանակի վերջում: Հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման այս տարբերից յուրաքանչյուրն աստվածաշնչյան մարգարեության առանձին թեմա է: Այն արտաքին պատմությունը, որը Տերն օգտագործում է որպես Իր գործիք՝ մեղքը իր ավարտին հասցնելու համար, ներկայացված է Դանիել 11.11-ում, իսկ վերջնական հավաքումը գտնվում է Եսայիա 11.11-ում, իսկ հապաղման ժամանակի վերջը գտնվում է Հայտնություն 11.11-ում, և կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ ցորենի ու որոմների բաժանումը տեղադրված է Եզեկիել 11.11-ում:

Այս քաղաքը ձեր կաթսան չի լինելու, և դուք էլ նրա մեջ եղող միսը չեք լինելու. այլ Ես ձեզ պիտի դատեմ Բսրայելի սահմանում: Եզեկիել 11:11.

Հովելում «նոր գինին» կտրված է հին ժամանակների այն ծերերից, որոնք պետք է սրբարանի պահապանները լինեին: Կեսգիշերյան աղաղակի լուրը Հովելի նոր գինին է, և այն կրակը, որ իջնում է Կիրակի օրվա օրենքի ժամանակ, նախապատկերվել է Պենտեկոստեի կրակով: Այդ կրակը ներկայացնում է մի լուր, որն է նոր գինին, բայց այն նաև այն լուրն է, որ կործանում է խունկ մատուցած 250 տղամարդկանց: Լաոդիկեական Յոթներորդ օրվա ադվենտիստական եկեղեցին ավարտվում է Կիրակի օրվա օրենքի ժամանակ, որովհետև հենց այդ ժամանակ է, որ կրակը թափվում է առանց չափի և կործանում է խունկ մատուցած 250 տղամարդկանց. հետևաբար այն կործանում է նրանց երկրպագության համակարգը:

Եթե Յոթներորդ օրվա ադվենտիստական եկեղեցին Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ հավատարիմ գտնվի, Միացյալ Նահանգների կառավարության իշխանությունն ու

գորությունը կփակի այն: Եթե այն անհավատարիմ գտնվի, ապա պարզապես իր անունը կփոխի՝ դառնալով Առաջին օրվա աղվենտիստական եկեղեցի կամ դրան շատ մոտ որևէ նմանակ: Արդար թե անարդար՝ Յոթներորդ օրվա աղվենտիստական եկեղեցին Կիրակնօրյա օրենքից այն կոդը չի անցնում: Մարգարեական վկայությունը ցույց է տալիս, որ աղվենտիզմը 9/11-ին մերժել է հին շավիղների պատգամը, իսկ այդ հին շավիղները Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ տանում են դեպի փակ դուռը: Եզեկիելի հատվածում այդ 25 մարդիկ ներկայացված էին «Ազուրի որդի Հաազանիայի և Բանայայի որդի Փաղատիի՝ ժողովրդի իշխանների» միջոցով:

Նրանց անունները դավանում են Աստծու ժողովրդի բնութագրերը, բայց դա պարզապես դավանություն է: Յաազանիա նշանակում է «Աստված լսում է», և նա Ազուրի որդին է, ինչը նշանակում է օգնել և պաշտպանել: Քույր Ուայթն ասում է, որ այդ 25 տղամարդիկ պետք է լինեին պահապանները, ինչպես ներկայացված է «Ազուր»-ով: Նրա որդին դավանում է, թե «լսում է» Աստծուն, սակայն նա այն դասակարգից է, որ տեսնելով՝ չեն տեսնում, և լսելով՝ չեն լսում: Փելատիա նշանակում է՝ Աստծուց ազատված, իսկ նրա հայրը՝ «Բենայա»-ն, նշանակում է՝ Աստված կառուցել է: Երբ Եզեկիելն ավարտեց իր նախագգուշացնող պատգամը, Փելատիան մեռավ:

Այս քաղաքը ձեր կաթսան չի լինելու, և դուք նրա մեջ եղող միսը չեք լինելու, այլ Ես ձեզ դատելու եմ Իսրայելի սահմանում: Եվ պիտի գիտենաք, որ Ես եմ Տերը, որովհետև Իմ կանոններով չքայլեցիք, և Իմ դատաստանները չգործադրեցիք, այլ վարվեցիք ձեր շուրջը եղող հեթանոսների սովորությունների համաձայն: Եվ եղավ, երբ ես մարգարեանում էի, Բենայիայի որդի Փելատիան մեռավ: Այնժամ ես երեսիս վրա ընկա և բարձր ձայնով աղաղակեցի ու ասացի. «Ահ, Տեր Աստված, մի թե Իսրայելի մնացորդին լիովին կվերացնես»: Եզեկիել 11:11–13.

Փելատիան մահացավ Եզեկիելի բարձրաձայն աղաղակի պահին: Յորենը մահացավ փողոցում 2020 թվականի հուլիսի 18-ին՝ Հայտնության տասնմեկերորդ գլխի կատարման մեջ: Յորենը Մովսեսն ու Եղիան են՝ Աստծո Խոսքի առաջին հեղինակը, իսկ Եղիայի գալստյան խոստումը Հին Կտակարանի վերջին հայտարարությունն է: Ալֆան և Օմեգան սպանվում են Սողոմոն և Եզիպտոսի փողոցում, բայց նրանք հարություն են առնում 2024 թվականին, ինչպես ներկայացված է Հայտնություն 11:11-ում: Մինչ նրանք մեռած էին, Սողոմոն ու Եզիպտոսը ցնծում էին: Եզեկիելը Փելատիայի մահը դնում է մնացորդի ժամանակում, երբ ասում է. «Ահ, Տե՛ր Աստված, մի թե Իսրայելի մնացորդին իսպառ պիտի բնաջնջես»: Համաձայն Եսայու՝ Սողոմոն Յոթերորդ օրվա աղվենտիստական եկեղեցին է մնացորդի ժամանակում:

Լսի՛ր, ո՛վ երկինք, և ականջ դի՛ր, ո՛վ երկիր, որովհետև Տերն է խոսել. «Ես սնել և մեծացրել եմ որդիներ, բայց նրանք ապստամբել են իմ դեմ: Եզը ճանաչում է իր տիրոջը, և էշը՝ իր տիրոջ մսուրը, բայց Իսրայելը չի ճանաչում, իմ ժողովուրդը չի հասկանում»:

Վա՛յ մեղավոր ազգին, անօրենությամբ բեռնավորված ժողովրդին, չարագործների սերմին, ապականիչ որդիներին. նրանք թողել են Տիրոջը, բարկացրել են Իսրայելի Սրբին, ետ են դարձել: Ինչո՞ւ էլի պիտի զարկվեք. դուք ավելի ու ավելի պիտի

ապստամբեք. ամբողջ գլուխը հիվանդ է, և ամբողջ սիրտը՝ տկար: Ոստնաթաթից մինչև գլուխը նրա մեջ առողջ տեղ չկա, այլ՝ վերքեր, կապտուկներ և թարախալից խոցեր. դրանք չեն մաքրվել, չեն կապվել և յուրով չեն մեղմացվել: Ձեր երկիրը ամայացած է, ձեր քաղաքները՝ կրակով այրված. ձեր երկիրը օտարները խժռում են ձեր աչքի առաջ, և այն ամայացած է, ինչպես օտարներից կործանված: Եվ Սիոնի դուստրը մնացել է ինչպես այգու մեջ խրճիթ, ինչպես վարունգի պարտեզում պահակակետ, ինչպես պաշարված քաղաք:

Եթե զորքերի Տերը մեզ համար մի շատ փոքր մնացորդ չթողներ, մենք Սողոմոնի պես պիտի լինեինք, և Գոմորի նման պիտի դառնայինք: Լսեցե՛ք Տիրոջ խոսքը, ո՛վ Սողոմոնի իշխաններ, ականջ դրե՛ք մեր Աստծու օրենքին, ո՛վ Գոմորի ժողովուրդ: Եսայիա 1:2–10.

Մովսեսն ու Եղիան սպանվում են Սողոմոնում և Եգիպտոսում մնացորդի ժամանակաշրջանում: Եգիպտոսը ապականված պետականության խորհրդանիշն է, իսկ Սողոմոնը՝ ապականված եկեղեցականության: Կիրակի օրենքի ժամանակ մեռնում է Բենայայի որդի Փելատիան, որին Եսային համապատասխանեցնում է զրգռության աստվածաշնչյան օրվան, որը կա՛մ 1863 թվականն է, կա՛մ Կիրակի օրենքը: Բենայայի որդի Փելատիան ներկայացնում է նրանց կեղծ նմանակությունը, ովքեր իրականում լսում են Աստծո խոսքը: Մնացորդի ժամանակ նրանց, ում ներկայացնում են Մովսեսն ու Եղիան, սպանում են, ապա հարություն են առնում: Այդ հարությունը սկսվեց անապատում հնչած մի ձայնով՝ 2023 թվականի հուլիսին: 2024 թվականից ցորենի և որոմների վերջնական բաժանումը ընթացքի մեջ է:

Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ Յոթներորդ օրվա ադվենտիստական եկեղեցին պիտի իմանա, որ իրենք կորսված են:

Այս քաղաքը ձեզ համար կաթսա չի լինի, և դուք էլ նրա մեջ եղող միսը չեք լինի. այլ Ես ձեզ պիտի դատեմ Իսրայելի սահմանում: Եվ դուք պիտի իմանաք, որ Ես եմ Տերը, որովհետև Իմ կանոններով չքայլեցիք, ոչ էլ Իմ դատաստանները զործադրեցիք, այլ վարվեցիք ձեզ շրջապատող հեթանոսների սովորությունների համաձայն: Եվ եղավ, երբ ես մարգարեանում էի, որ Բենայիայի որդի Փելատիան մեռավ: Եզեկիել 11:11–13.

Փելատիայի մահը, որի անունը նշանակում է Աստծուց ազատված, տվյալ համատեքստում նշանակում է մահվան մատնված՝ հենց այն նույն պահին, երբ տասնմեկերորդ ժամի մշակները ազատվում են հյուսիսի թագավորի ձեռքից Դանիել 11-ի քառասունմեկերորդ համարում: Փելատիան մահվան է մատնվում հյուսիսի թագավորի ձեռքը Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ: Փելատիա՝ Բենայիայի որդին, որի իմաստն է «այն, ինչ Աստված կառուցել է»: Հենց այն կետում, երբ Աստված մեկ անգամ ևս տաճար է կառուցել, որպեսզի Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ այն բարձրացնի որպես հաղթական եկեղեցի, Փելատիայով ներկայացվածները մատնվում են մահվան, որովհետև հին ավերակները վերաշինելու գործին մասնակցելու փոխարեն իրենք իրենց համար Տովիայի գերեզմանն էին կառուցում: Փելատիան ներկայացնում է Եսայիայի՝ գլխից մինչև ոտք պատված, ամբողջովին մեղքով բեռնավորված մարմինը:

Այդ մարմինը Լատդիկեական Յոթներորդ օրվա աղվենտիստների եկեղեցին է՝ չորս սերունդների շարունակական ապստամբության ավարտին, որը Եսայիան ներկայացնում է որպես սաստկացող ապստամբություն, երբ ասում է. «ավելի ու ավելի ապստամբեք»: Վերջնական փորձության ընթացքում, որը սկսվեց 2024 թվականին, ցորենը մեռած է մնում երեքուկես օր, ապա հարություն է առնում, և այդ պահին նրանք պիտի իմանան, որ Տերն է Աստված:

Ուստի մարգարեացի՝ ր և ասա՝ նրանց. Այսպես է ասում Տեր Աստված. Ահա, ո՛վ իմ ժողովուրդ, ես պիտի բացեմ ձեր գերեզմանները և ձեզ դուրս պիտի հանեմ ձեր գերեզմաններից, և ձեզ պիտի բերեմ Բսրայելի երկիրը: Եվ դուք պիտի իմանաք, որ ես եմ Տերը, երբ բացեմ ձեր գերեզմանները, ո՛վ իմ ժողովուրդ, և ձեզ դուրս հանեմ ձեր գերեզմաններից: Եվ իմ Հոգին պիտի դնեմ ձեր մեջ, և դուք պիտի ապրեք, և ձեզ պիտի բնակեցնեմ ձեր երկրում. այն ժամանակ պիտի իմանաք, որ ես՝ Տերս, խոսեցի դա և կատարեցի, ասում է Տերը: Եզեկիել 37:12-14.

Կեղծ քահանայությունը, որին խորհրդանշորեն ներկայացնում է 25-ը Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, այն ժամանակ պիտի իմանա, որ Տերն է Աստված: Յորենը գիտի, որ Տերն է Աստված, 2024 թվականին, իսկ որոմները արթնանում են այդ գիտությանը Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, երբ արդեն ուշ է: Այդ ժամանակաշրջանը սկսվում է գերեզմանով և հարությամբ և ավարտվում՝ գերեզմանով ու առանց հարության: Սկզբում եղող ցորենը ճանաչում է Աստծուն, երբ Նա իրականացնում է Հայտնության տասնմեկերորդ գլխի հարությունը, իսկ որոմները ճանաչում են Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ տեղի ունեցող նույն գլխի երկրաշարժի ժամանակ: Այդ երկու նշանակետերի միջև վերջին անձրևի փորձության ընթացքը երկու դասակարգերին էլ հասունացնում է հունձքի համար:

Յովելի պատգամը այգու երգն է, սակայն այն առաջին հարցը, որ բարձրացնում է, այն է՝ արդյոք մարդիկ կարող են վերջին օրերը ճանաչել նախկին օրերով: Յովելի «ծերերը» չէին կարող դա անել, որովհետև երբ արթնացման կանչը գալիս է կեսգիշերին, նրանք կտրվում են՝ Տիրոջ բերանից դուրս թքված, հենց այնտեղ, որտեղ երկրի գազանը բացում է իր բերանը՝ խոսելու համար, ինչը նաև այն վայրն է, որտեղ Բաղաամի էշը խոսեց, և որտեղ Հովհաննես Մկրտչի հայրը խոսեց:

«Ծեր հին մարդկանց» վրա գալիք դատաստանը հիմնված է այն հարցի վրա, թե արդյո՞ք այս բանը եղել է ձեր հայրերի օրերում: Հատվածը բացվում է այսպես՝ «լսեցե՛ք սա»: Ապա այն ներկայացնում է երկու վկայի՝ մեկը մարդկանց չորս սերունդներից, իսկ մյուսը՝ միջատների չորս տեսակներից: Այնուհետև նրանք արթնացվում են Կեսգիշերյան Աղաղակի պահին՝ միայն այն բանի համար, որ պարզեն, թե իրենց շրջանցել են որպես Աստծու ընտրյալ ուխտի ժողովուրդ: Նրանք շրջանցված չեն այն պատճառով, որ գինի չունեին, այլ շրջանցված են, որովհետև սխալ գինին ունեն: Տասը կույսերի առակում Հովելի նոր գինին յուր է:

Նրանց փրկությունը դրվում է այն պայմանի մեջ, թե արդյոք նրանք ընդունում են վերջին անձրևի պատգամի «նոր գինին»: «Ծերերն ու հին մարդիկը» Եսայիայի կողմից նույնպես ներկայացվում են որպես «Եփրեմի հարբեցողները», իսկ Եփրեմը

Հայտնություն յոթում կնքվածների թվում ներկայացված չէ: Նրա փոխարեն դրվում է իր եղբայրը՝ Մանասեն: Դժվար է գտնել Մանասեից ավելի ամբարիշտ մի թագավոր, սակայն նա փոխարինում է Եփրեմի հարբեցողներին:

«Այն խավը, որ չի զգում վիշտ իր իսկ հոգևոր անկման համար և չի սգում ուրիշների մեղքերի վրա, կմնա առանց Աստծո կնիքի: Տերը հանձնարարում է Իր պատգամաբերներին՝ իրենց ձեռքերում կոտորածի զենքեր ունեցող այն մարդկանց. «Գնացե՛ք նրա հետևից քաղաքի միջով և զարկե՛ք. ձեր աչքը թող չխնայի, և մի՛ գթացեք. իսպառ սպանեցե՛ք ծերին ու երիտասարդին, կույսերին էլ, փոքրիկ երեխաներին էլ, և կանանց. բայց մի՛ մոտեցեք ոչ մի մարդու, որի վրա նշանն է. և սկսե՛ք Իմ սրբարանից»: Այն ժամանակ նրանք սկսեցին այն ծերերից, որոնք տան առաջ էին»:

«Այստեղ մենք տեսնում ենք, որ եկեղեցին՝ Տիրոջ սրբարանը, — առաջինն էր, որ զգաց Աստծո բարկության հարվածը: Ծեր մարդիկ, նրանք, որոնց Աստված մեծ լույս էր տվել և որոնք կանգնել էին որպես ժողովրդի հոգևոր շահերի պահապաններ, դավաճանել էին իրենց վստահված պարտականությանը: Նրանք այն դիրքորոշումն էին ընդունել, թե նախկին օրերի պես այլևս հարկ չկա սպասել հրաշքների և Աստծո գործության ակնհայտ դրսևորմանը: Ժամանակները փոխվել են: Այս խոսքերն ամրապնդում են նրանց անհավատությունը, և նրանք ասում են. Տերը ո՛չ բարիք կանի, ո՛չ էլ չարիք: Նա չափազանց ողորմած է, որպեսզի Իր ժողովրդին պատժի դատաստանով: Այսպես՝ «Խաղաղություն և անվտանգություն» է այն մարդկանց աղաղակը, որոնք այլևս երբեք շեփորի պես չեն բարձրացնի իրենց ձայնը՝ Աստծո ժողովրդին ցույց տալու նրանց հանցանքները և Հակոբի տանը՝ նրանց մեղքերը: Այս համր շները, որ չէին հաչում, հենց նրանք են, որ զգում են վիրավորված Աստծո արդար վրեժխնդրությունը: Այրեր, օրիորդներ և փոքր երեխաներ բոլորը միասին կորչում են»:

«Այն գարշելիքները, որոնց համար հավատարիմները հառաչում և աղաղակում էին, այն բոլորն էին, որ կարելի էր գանազանել սահմանափակ աչքերով, սակայն անհամեմատ ավելի ծանր մեղքերը՝ նրանք, որոնք շարժում էին մաքուր և սուրբ Աստծու նախանձախնդրությունը, անբացահայտ էին: Սրտերի մեծ Քննիչը գիտի անօրենություն գործողների կողմից գաղտնի կերպով գործված յուրաքանչյուր մեղք: Այս մարդիկ իրենց խաբեությունների մեջ գալիս են ապահով զգալու, և, Նրա երկայնամտության պատճառով, ասում են, թե Տերը չի տեսնում, ապա էլ գործում են այնպես, կարծես Նա լքել է երկիրը: Բայց Նա պիտի բացահայտի նրանց կեղծավորությունը և ուրիշների առաջ պիտի երևան հանի այն մեղքերը, որոնք նրանք այնքան խնամքով ծածկում էին»:

«Ո՛չ աստիճանի գերազանցությունը, ո՛չ արժանապատվությունը, ո՛չ աշխարհիկ իմաստությունը, ո՛չ էլ սուրբ պաշտոնում եղած դիրքը չեն պահպանի մարդկանց սկզբունքը զոհաբերելուց, երբ նրանք թողնված են իրենց իսկ խաբուսիկ սրտերին: Նրանք, ովքեր համարվել են արժանի և արդար, ապացուցվում են ուրացության պարագլուխներ և անտարբերության ու Աստծո ողորմությունների չարաշահման օրինակներ: Նրանց ամբարիշտ ընթացքը Նա այլևս չի հանդուրժի, և Իր

բարկությամբ վարվում է նրանց հետ առանց ողորմության:»

«Ակամա է, որ Տերն Իր ներկայությունը հեռացնում է նրանցից, ովքեր օրհնվել են մեծ լույսով և զգացել են խոսքի զորությունը՝ ուրիշներին ծառայելիս: Նրանք մի ժամանակ Նրա հավատարիմ ծառաներն էին՝ արժանացած Նրա ներկայությանն ու առաջնորդությանը. բայց նրանք հեռացան Նրանից և ուրիշներին մոլորության մեջ տարան, և այդ պատճառով ընկնում են աստվածային անհավանության տակ»: Testimonies, volume 5, 211, 212.

Յովէլը դիմում է Լատդիկեան Յոթներորդ օրվա աղվենտիստ եկեղեցու առաջնորդությանը, երբ առանձնացնում է «ծերերին», սակայն Յովէլը խոսում է նաև անույալների հետ, ինչպես Եսային է անվանում նրանց, ովքեր հակադրվում են ուսյալներին: Յովէլը խոսում է այն հին մարդկանց հետ, ովքեր Եզեկիելի ութերորդ գլխում երկրպագում են արեգակին, և ովքեր իններորդ գլխում առաջինն են դատապարտվում: Նա նաև դիմում է Լատդիկեան Յոթներորդ օրվա աղվենտիստ եկեղեցու աշխարհականներին, երբ ասում է. «Լսեցէ՛ք սա, ո՛վ ծերեր, և ականջ դրէ՛ք, երկրի բոլոր բնակիչներ»:

Ութերորդ գլխի քսանհինգ մարդիկ գտնվում են կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, որտեղ նրանք, իրենց մեջքերը սրբարանի կողմը դարձրած, խոնարհվում են արևի առաջ: Նրանք Կորնիլի, Դաթանի և Աբիրամի հետ կանգնած երկու հարյուր հիսունների ապստամբության «տասանորդն» են: Քսանհինգ մարդիկ, ներշնչման համաձայն, 1888 թվականին կրկնված ապստամբության խորհրդանիշն են, որն իր հերթին նախապատկերեց Լատդիկիայի Յոթներորդ օրվա աղվենտիստական եկեղեցու ղեկավարության ապստամբությունը 9/11-ին՝ մինչև իսկ հասնելով կիրակնօրյա օրենքին: Նրանք ներկայացնում են ապստամբության «տասանորդը» հենց նույն ժամանակաշրջանում, որը Եսայիան վեցերորդ գլխում իմաստուններին բնորոշում է որպես մի «տասանորդ», որի ներսում նյութ կա:

Յովէլը Աղվենտականությանը տրված հայտարարությունն է, որ նրանց փորձության ժամանակը փակվել է, որովհետև նրանք իրենց փորձության ժամանակի բաժակը լցրել են մեղքով, և այդ լիությունը ներկայացված է որպես հիվանդություն՝ նրանց գլխից մինչև ոտքերի մատները, ցույց տալով, որ վերջին անձրևի լուրը կտրված է նրանց բերաններից: Եսայիան նույն իրականությունն է նկարագրում քսանիններորդ գլխում:

Զարմացե՛ք և ապշեցե՛ք. աղաղակեցե՛ք և կանչեցե՛ք. նրանք հարբած են, բայց ոչ գինուց. նրանք երերում են, բայց ոչ ոգելից խմիչքից: Որովհետև Տերը ձեզ վրա թափեց խոր քնի ոգին և փակեց ձեր աչքերը. մարգարեներին ու ձեր իշխաններին, տեսանողներին, նա ծածկեց: Եվ ամենայն տեսիլքը ձեզ համար եղավ կնքված գրքի խոսքերի պես, որը տալիս են գրագետ մեկին՝ ասելով. «Կարդա՛ սա, խնդրեմ»: Եվ նա ասում է. «Չեմ կարող, որովհետև կնքված է»: Եվ գիրքը տալիս են նրան, ով գրագետ չէ, ասելով. «Կարդա՛ սա, խնդրեմ»: Եվ նա ասում է. «Ես գրագետ չեմ»:

Ուստի Տերն ասաց. «Քանզի այս ժողովուրդն իր բերանով մոտենում է Ինձ և իր շրթունքներով պատվում է Ինձ, բայց իր սիրտը հեռացրել է Ինձնից, և նրանց

երկյուղն Իմ հանդեպ մարդկանց պատվիրանով է ուսուցված. ուստի, ահա, Ես դարձյալ պիտի գործեմ այս ժողովրդի մեջ մի զարմանալի գործ, այո՛, զարմանալի գործ և հրաշք. որովհետև նրանց իմաստունների իմաստությունը պիտի կորչի, և նրանց խոհեմների հասկացողությունը պիտի ծածկվի: Վա՛յ նրանց, որ խորամանկում են՝ իրենց խորհուրդը Տիրոջից ծածկելու համար, որոնց գործերը խավարի մեջ են, և ասում են. “Ո՞վ է մեզ տեսնում, և ո՞վ է մեզ ճանաչում”: Իրավ, ձեր ամեն ինչ շուտ տալը պիտի համարվի բրուտի կավի պես. մի՞թե գործվածքը պիտի իր ստեղծողին ասի. “Նա ինձ չի ստեղծել”, կամ մի՞թե կերտվածքը պիտի իր կերտողին ասի. “Նա հասկացողություն չունեմ”»: Եսայիա 29:9–16.

Իմաստունների «ըմբռնումը» հիմնված է Աստծո մարգարեական Խոսքի կնքագրեման վրա: Նրանք, ովքեր կրթվել են ադվենտիզմի ապականված հաստատություններում, չեն կարող կարդալ մարգարեության գիրքը և Աստծուն մեղադրում են, թե Նա ըմբռնում չունի: Երբ մարգարեությունը կնքագրեծվում է, նրանք չեն կարող այն հասկանալ, ուստի Աստծուն են մեղադրում, թե հենց Նա է նա, ով ըմբռնում չունի, և այդպիսով ամեն բան շրջում են գլխիվայր: Ադվենտիզմի թե՛ կրթյալները, թե՛ անկիրթները չեն կարող հասկանալ այն մարգարեությունը, որ կնքագրեծվում է փորձաշրջանի փակվելուց անմիջապես առաջ, և Հովելի գիրքը պատվիրում է «ծերերին» լսել, սակայն նրանք մի դաս են, որ լսելով՝ չեն լսում, և տեսնելով՝ չեն տեսնում:

Նրանց ապստամբության բուն սիրտը արտահայտված է Քրիստոսին որպես առաջինը և վերջինը ճանաչելու նրանց անկարողությամբ: Սա այն գլխի համատեքստն է, որտեղ տրվում է հետևյալ հարցը. «Մի՞թե այս եղել է ձեր օրերում, կամ նույնիսկ ձեր հայրերի օրերում»:

Եղե՞լ է ձեր հայրերի պատմության մեջ մի ժամանակ, երբ մի ժողովուրդ արթնանա Կեսգիշերային Աղաղակի ժամանակ՝ միայն որպեսզի հայտնաբերի, որ իրենք անմիտ կույսեր են: «Ծերերին» պատվիրված է «արթնանալ», ինչպես 1844 թվականին Էքզեթերի ճամբարային ժողովում՝ միլլերիտներին: Տասը կույսերի առակը ադվենտիստ ժողովրդի փորձառության առակն է, որը Միլլերի պատմության մեջ կատարվեց ամենայն տառացիությամբ, և որը վերջին օրերում կրկին պիտի կատարվի նույնքան տառացիորեն: Լաոդիկեական Յոթերորդ օրվա ադվենտիզմի անկարողությունը՝ ճանաչելու, որ իրենց եկեղեցու հիմնադիր պատմությունը կրկնվում է վերջին օրերում, շեշտադրում է այն մարգարեական սկզբունքը, որը բանալին է՝ արձակելու մարգարեական պատգամը: Դա ոչ միայն աստվածաշնչյան կանոնն է, այլև Հիսուս Քրիստոսի բնավորության Հայտնության սիրտը, որը կնքագրեծվում է փորձաշրջանի փակվելուց անմիջապես առաջ:

Յովելը հարցնում է. «Այսպիսի բան եղե՞լ է ձեր օրերում, կամ նույնիսկ ձեր հայրերի օրերում»: Կամ կարելի էր հարցնել. «Ձեր հայրերի օրերում եղե՞լ է արդյոք մի փորձության ընթացք, որ առանձնացրեց նոր ուխտի ժողովրդին հին ուխտի ժողովրդից»: Այո՛, եղել է, և այդ առանձնացումը կատարվել է առական յուղով ներկայացված մարգարեական պատգամի միջոցով: «Այսպիսի բան եղե՞լ է ձեր օրերում կամ ձեր հայրերի օրերում» խոսքերն անմիջապես մատնանշեցին, որ այն, ինչ տեղի

ունեցավ նրանց հայրերի օրերում, արթնացում էր՝ չորս սերունդների ընթացքում սաստկացող կործանման հետևից, ինչպես ներկայացված է պատգամը չորս սերունդների վրա հռչակելու հրամանով և սաստկացող կործանման չորս միջատներով: Յովելը Դոանը կանգնած լացի ժամանակ դատաստանի հռչակումն է ետսահած և հավատուրաց եկեղեցու դեմ: Սրբազան պատմության մեջ ոչ մի եկեղեցի ավելի մեծ լույսի դեմ չի կանգնել, քան Յոթերորդ օրվա ադվենտիստական եկեղեցին: Ճշմարտության դեմ այդպիսի ապստամբության տիպի խորհրդանիշը ներկայացված է «Կափառնայում» անունով:

Մենք կշարունակենք հաջորդ հոդվածում:

«Կափառնայումում Հիսուսը բնակվում էր Իր գնալ-գալու ճամփորդությունների ընդմիջումներին, և այն հայտնի դարձավ որպես «Նրա սեփական քաղաքը»: Այն գտնվում էր Գալիլեայի ծովի ափերին և Գեննեսարեթի գեղեցիկ դաշտավայրի սահմանների մոտ, եթե ոչ հենց նրա վրա»: The Desire of Ages, 252.

«Աստծո զավակներ կոչվողների մեջ որքան քիչ համբերություն է դրսևորվել, որքան շատ դառն խոսքեր են ասվել, որքան շատ դատապարտություն է հնչեցվել նրանց դեմ, ովքեր մեր հավատքից չեն: Շատերը այլ եկեղեցիներին պատկանողներին դիտել են իբրև մեծ մեղավորների, մինչդեռ Տերն այդպես չի նայում նրանց: Նրանք, ովքեր այսպես են նայում այլ եկեղեցիների անդամներին, կարիք ունեն խոնարհվելու Աստծո գորավոր ձեռքի տակ: Նրանք, ում իրենք դատապարտում են, գուցե ունեցել են միայն քիչ լույս, սակավ առիթներ և առավելություններ: Եթե նրանք ունեցած լինեին այն լույսը, որ մեր եկեղեցիների անդամներից շատերն են ունեցել, գուցե շատ ավելի մեծ առաջընթաց ունենային և իրենց հավատը աշխարհին ավելի լավ ներկայացնեին: Նրանց մասին, ովքեր պարծենում են իրենց լույսով, սակայն չեն քայլում դրա մեջ, Քրիստոսն ասում է. «Բայց ասում եմ ձեզ, որ դատաստանի օրը Տյուրոսի և Սիդոնի համար ձեզանից ավելի տանելի կլինի: Եվ դու, Կափառնայում [Յոթներորդ օրվա ադվենտիստներ, որոնք մեծ լույս են ունեցել], որ մինչև երկինք բարձրացած ես [արտոնությունների առումով], մինչև դժոխք պիտի իջեցվես. որովհետև եթե այն գորավոր գործերը, որ քո մեջ կատարվեցին, Սողոմոն կատարված լինեին, նա մինչև այսօր կմնար: Բայց ասում եմ ձեզ, որ դատաստանի օրը Սողոմի երկրի համար քեզանից ավելի տանելի կլինի»: Այն ժամանակ Հիսուսը պատասխանեց ու ասաց. «Գոհանում եմ Քեզնից, ով Հայր, երկնքի և երկրի Տեր, որ այս բաները ծածկեցիր իմաստուններից և խելամիտներից [իրենց իսկ գնահատմամբ] և հայտնեցիր մանուկներին»:

«Եվ այժմ, քանի որ դուք արել եք այս բոլոր գործերը, ասում է Տերը, և Ես խոսեցի ձեզ հետ՝ վաղ առավոտյան վեր կենալով ու խոսելով, բայց դուք չլսեցիք, և Ես կանչեցի ձեզ, բայց դուք չպատասխանեցիք, ուստի այս տանը, որ կոչված է Իմ անունով, որի վրա դուք ապավինում եք, և այն տեղին, որ տվել եմ ձեզ ու ձեր հայրերին, պիտի անեմ այնպես, ինչպես արեցի Սելովին: Եվ ձեզ պիտի վտարեմ Իմ ներկայությունից, ինչպես վտարեցի ձեր բոլոր եղբայրներին՝ Եփրեմի ամբողջ սերնդին»:

«Տերը մեր մեջ հաստատել է մեծ կարևորություն ունեցող հաստատություններ, և դրանք պետք է կառավարվեն ոչ այնպես, ինչպես կառավարվում են աշխարհիկ

հաստատությունները, այլ Աստծո կարգի համաձայն: Դրանք պետք է կառավարվեն միայն Նրա փառքը նկատի ունենալով, որպեսզի ամեն կերպ կորչող հոգիները փրկվեն: Աստծո ժողովրդին հասել են Հոգու վկայությունները, և սակայն շատերը ուշադրություն չեն դարձրել հանդիմանություններին, նախազգուշացումներին և խորհուրդներին:»

«Լսեցե՛ք այժմ այս, ո՛վ անմիտ ժողովուրդ և անբանական, որ աչքեր ունեք, բայց չեք տեսնում, և ականջներ ունեք, բայց չեք լսում. ինձի՞ց չեք վախենում,— ասում է Տերը,— իմ ներկայության առջև չե՞ք դողում, ես, որ ավազը դրել եմ ծովի համար իբրև սահման՝ հավիտենական հրամանով, որպեսզի նա չանցնի այն. և թեև նրա ալիքները տատանվում են, բայց չեն կարող հաղթահարել, թեև մոնչում են, բայց չեն կարող անցնել դրա վրայով: Բայց այս ժողովուրդն ունի ապստամբ և անհնազանդ սիրտ. նրանք ապստամբեցին և հեռացան: Եվ չեն ասում իրենց սրտում. «Եկե՛ք այժմ՝ վախենանք մեր Տեր Աստծուց, որ անձրև է տալիս՝ թե՛ վաղահասը, թե՛ ուշահասը՝ իր ժամանակին, և մեզ համար պահում է հունձքի սահմանված շաբաթները»: Ձեր անօրենությունները հեռացրին այս բաները, և ձեր մեղքերը ձեզնից պահեցին բարիքները.... Նրանք չեն դատում որբի դատը, սակայն բարգավաճում են, և աղքատի իրավունքը չեն դատում: Մի՞ թե այս բաների համար չեմ պատժելու,— ասում է Տերը,— մի՞ թե իմ անձը վրեժ չի առնի այսպիսի ազգից»:

«Մի՞ թե Տերը պիտի հարկադրված լինի ասելու. “Դու մի՛ աղոթիր այս ժողովրդի համար, և նրանց համար ո՛չ աղաղակ բարձրացրու, ո՛չ աղոթք, և Ինձ մի՛ բարեխոսիր, որովհետև քեզ չեմ լսելու”»: “Ուստի անձրևները պահվել են, և ուշ անձրև չի եղել.... Արդյոք այսուհետ Ինձ չե՞ս կանչելու՝ ասելով. Հայրս, Դու ես իմ երիտասարդության առաջնորդը”»: Review and Herald, August 1, 1893.